

„Службени гласник РС“, бр. 49/2017

ТРЕЋЕ ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ ЈОВАНОВИЋ против СРБИЈЕ

(Представка број 29763/07)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

28. март 2017. године

Ова пресуда је правоснажна, али може бити предмет редакцијске измене.

У предмету Јовановић против Србије,

Европски суд за људска права (Треће одељење), на заседању Већа у саставу:

Luis López Guerra, *председник,*

Dmitry Dedov,

Branko Lubarda, *судије,*

и Fatoş Aracı, *заменик секретара Одељења,*

После већања на затвореном заседању 7. марта 2017. године,

Доноси следећу пресуду, која је усвојена тог дана:

ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу представке (број 29763/07) против Србије коју је Суду поднео, према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: „Конвенција”), српски држављанин, господин Мирослав Јовановић (у даљем тексту: „Подносилац представке”), 3. јула 2007. године.
2. Подносиоца представке заступала је госпођа В. Кочић Митачек, адвокат из Београда. Владу Србије (у даљем тексту: „Влада”) првобитно је заступао њен бивши заступник, госпођа В. Родић, а одскора њен садашњи заступник госпођа Н. Плавшић.
3. Притужба на дужину кривичног поступка прослеђена је Влади 18. децембра 2014. године, а преостали део представке проглашен је недопуштеним према Правилу 54. став 3. Пословника Суда.
4. Влада је ставила примедбу на разматрање представки од стране Одбора. Пошто је размотрио примедбу Владе, Суд је одбацује.

ЧИЊЕНИЦЕ

5. Подносилац представке рођен је 1968. године, а живи у Калуђерици.
6. Подносилац представке је 22. децембра 2006. године лишен слободe под сумњом да је учествовао у криминалној групи у оквиру полицијске акције „Царинска мафија” када су ухапшене још 43 особе. Подносилац представке пуштен је на слободу 15. јуна 2007. године.
7. Истрага против свих оптужених пренета је 31. јула 2009. године на Јавно тужилаштво за организовани криминал.
8. Истрага је завршена 28. јуна 2012. године.
9. Кривични поступак против подносиоца представке обустављен је 17. јануара 2013. године.

ПРАВО

I. НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 6. СТ. 1. И 13. КОНВЕНЦИЈЕ

10. Подносилац представке притуживао се да дужина поступка у питању није била компатибилна са захтевом „разумног времена”. Он се ослонио на члана 6. ст. 1. и 13. Конвенције, који, у релевантном делу, гласе како следи:

Члан 6. став 1.

„Свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама ... има право на ... расправу у разумном року пред ... судом ...,”

Члан 13.

„Свако коме су повређена права и слободе предвиђени у овој Конвенцији има право на делотворан правни лек пред националним властима, без обзира на то да ли су повреду извршила лица која су поступала у службеном својству.”

11. Влада је тврдила да се у посебним околностима предмета, наиме због великог броја оптужених лица, организованих у криминалну групу и чињенице да су они запослени у државним органима Републике Србије, а посебно због врсте и озбиљности кривичних дела и великог броја истражних радњи које су морале бити предузете, дужина поступка не може сматрати прекомерном.

12. Период који се мора разматрати почео је 22. децембра 2006. године када је подносилац представке ухапшен, а завршио се 17. јануара 2013. године када је поступак против подносиоца представке обустављен. Поступак у питању је тако трајао шест година и месец дана у једној судској инстанци.

А. Допуштеност

13. Суд констатује да представка није очигледно неоснована у смислу члана 35. став 3 (а) Конвенције. Он даље констатује да није ни недопуштена по неком другом основу. Она се, према томе, мора прогласити допуштеном.

Б. Основаност

14. Суд подсећа да се оправданост дужине поступка мора ценити у светлу околности предмета и позивањем на следеће критеријуме: сложеност предмета, понашање подносиоца представки и односних органа и важност предмета спора за подносиоца представке (види, међу многим ауторитетима, *Frydlender против Француске* [ВВ], број 30979/96, став 43, ЕЦХР 2000–VII).

15. Суд је често нашао повреде члана 6. став 1. Конвенције у предметима који покрећу питања слична онима постављеним у овом предмету (види *Frydlender*, цитирана у горњем тексту).

16. Пошто је размотрио сав материјал који му је достављен, Суд сматра да Влада није изнела ниједну чињеницу, ни уверљив аргумент који би га убедили да донесе другачији закључак о основаности притужбе подносиоца представке. С обзиром на судску праксу о овом предмету (види *Немет против Србије*, број 22543/05, став 17, 8. децембар 2009. године), Суд сматра да је у предметном случају дужина поступка била претерана и да није испуњен захтев „разумног рока”.

17. Према томе, дошло је до повреда члана 6. став 1. Конвенције. 18. Пошто је донео овај закључак, Суд сматра да није неопходно да разматра суштински исту притужбу према члану 13. Конвенције (види, уз одговарајуће измене, *Kin-Stib и Мајкић против Србије*, број 12312/05, став 90, 20. април 2010. године).

II. ПРИМЕНА ЧЛАНА 41. КОНВЕНЦИЈЕ

19. Члан 41. Конвенције прописује:

„Када Суд утврди прекршај Конвенције или протокола уз њу, а унутрашње право Високе стране уговорнице у питању омогућава само делимичну одштету, Суд ће, ако је то потребно, пружити правично задовољење оштећеној странци.”

А. Штета

20. Подносилац представке тражио је 25.000,00 евра (ЕУР) на име накнаде нематеријалне штете.

21. Влада је сматрала да је тражена сума прекомерна.

22. Суд се уверио да је подносилац представке без сумње имао потешкоће због дужег кашњења у поступку у питању. Он због тога досуђује подносиоцу представке ЕУР 1.800,00 на име претрпљене нематеријалне штете, умањено за сваки износ који је можда већ исплаћен с тим у вези на домаћем нивоу.

Б. Трошкови

23. Подносилац представке такође је тражио ЕУР 10.000,00 за трошкове настале пред домаћим судовима и ЕУР 2.000,00 за оне настале пред судом.

24. Влада је оспорила ове захтеве.

25. На основу докумената које поседује и своје судске праксе, Суд сматра да је оправдано да на име трошкова пред судом досуди износ од ЕУР 500,00.

В. Законска камата

26. Суд сматра да је примерено да затезна камата буде заснована на најнижој каматној стопи Европске централе банке уз додатак од три процентна поена.

ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД, ЈЕДНОГЛАСНО,

1. *Проглашава* представку допуштеном;

2. *Утврђује* да је дошло до повреде члана 6. став 1. Конвенције;

3. *Утврђује* да нема потребе да посебно разматра притужбу према члану 13. Конвенције;

4. *Утврђује*

(а) да Тужена држава треба да исплати подносиоцу представке, у року од три месеца следеће износе:

(i) ЕУР 1.800,00 (једна хиљада осам стотина евра), умањено за износе који су можда већ исплаћени с тим у вези на домаћем нивоу, заједно са порезом који се може наплатити, на име претпрљене нематеријалне штете, и

(ii) ЕУР 500,00 (пет стотина евра), заједно са порезом који се може наплатити подносиоцу представке, на име трошкова;

(б) да се износи наведени под (а) претворе у националну валуту Тужене државе по курсу важећем на дан исплате;

(в) да по истеку горе наведена три месеца до исплате, треба платити обичну камату на горе наведене износе по стопи која је једнака најнижој каматној стопи Европске централе банке уз додатак од три процентна поена;

5. *Одбија* преостали део захтева подносиоца представке за правично задовољење.

Састављено на енглеском језику и достављено у писаној форми на дан 28. марта 2017. године, у складу са правилом 77 ст. 2. и 3. Пословника Суда.

Fatoş Aracı

Заменик секретара

Luis López Guerra

Председник